

з ним цілий рік, а Олесь лише доїздив із Перемишля. Не вважаючи на свої хиби, Павця скоренько розглянула ся, як треба поступати з чоловіком, щоб кермувати ним по своїй волі. Вона показувала ся перед ним уяглюю, слухняною, лагідною, та при тім так уміла повести діло, що завсїгди стало на її і завсїгди допняла того, чого хотїла.

II

Отець Григорій рішив ся чим скорше перевести в житє задуману раз гадку. Він зараз другої днини поїхав до Самбора, не розвідавши навіть, чи його друг о. Ясинецький вернув уже з ферії.

Пощастило йому так, що застав його вже дома. О. Ясинецький був довголітний катехит при самбірській гімназії, отже знав усіх своїх колишніх і теперішніх учеників наскрізь. Се знанє людий послужило йому до того, що свого часу мав у всіх справах рішаючий голос. На нього дивили ся всі як на коріфея. Старших сьвященників держав тим, що був із них найрозумнійший і дуже багато вмів, молодших держав своєю повагою, як колишній їх професор. З тої причини, що духовенство його держало ся, числила ся з ним і сьвітська інтелігенція. Він брав участь у всіх руських справах. Кожному говорив правду в очи. Для молоджи був дуже строгий, але виrozumілий. Розсердивши ся, лаяв по польськи. Більше ніхто не чув від нього польського слова, хіба що часом відповідаючи кому по польськи з розмислом перекручував польські слова на руський лад до неможливости. В зносинах зі сьвященниками був автократ; дуже мало таких було, кого-б поважав. До тих немногих належав о. Григорій, з котрим кінчив теологію в Відні. Цїнив його задля його знаня.

О. Григорій заїхав у Самборі до Бренера, коло церкви, де заїзджали всі околичні сьвященники. Тут міг найскорше довідати ся, чи о. Ясинецький дома. Пішов до дому, але його не застав. О. Ясинецький у таку гарну пору не сидїв дома. Любив ходити по полі, коли не в яким товаристві, то сам один, і то довго і далеко.

О. Григорій розвідав лише, в котрий бік він пішов, і подав ся туди просто. І знов йому пощастило, бо недалеко надібав о. Ясинецького. О. Ясинецький побачивши його з